

בס"ד. שיחת ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"ג.

- לאחר תפלת ערבית -

בלתי מוגה

א. פותחין בברכה - ברכת „גוט שבת“ ו„גוט יום טוב“ ד„זמן שמחתנו“.

ב. „שמחת בית השואבה“ (שהתחלתה בזמן הגלות - בליל א' דסוכות, כדלקמן) היא שמחה גדולה ביותר, כי - נוסף על השמחה ד„מועדים לשמחה“ (שבכל המועדים) ישנו עילוי מיוחד בשמחה דחג הסוכות, הנקרא „זמן שמחתנו“, ובחג הסוכות („זמן שמחתנו“) עצמו ישנו עילוי מיוחד בשמחה ד„שמחת בית השואבה“, שעל זה אמרו חז"ל (סוכה נא, א) „מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו“.

ושמחה זו („שמחת בית השואבה“) מתחילה כבר בליל א' דסוכות - כמדובר בארוכה בשנה שעברה (והדברים כבר נדפסו) שאע"פ שבזמן שביהמ"ק הי' קיים חגגו את „שמחת בית השואבה“ החל ממוצאי יו"ט (רשבת), אעפ"כ, כאשר נמצאים בזמן הגלות ובחורף-לארץ (ובפרט בצירוף שניהם - זמן הגלות וחרף-לארץ - יחד), אזי מתחילה „שמחת בית השואבה“ ביו"ט (רשבת) עצמו, בליל א' דסוכות. וע"ד הענין ד„קלקלתנו וזהי תקנתנו“.

והנה, מאחר שפרטי הדברים בזה נתבאר כבר בשנה שעברה ובשנים שלפנ"ז - אין צורך לחזור ולבאר זאת (ובפרט שזהו ענין הקשור עם טירחא דציבורא), ולכן, נתעכב עתה על הענין המיוחד שבליל א' דסוכות בשנה זו (שבזה ישנם שינויים משנה לשנה): בנוגע לקביעות בימי השבוע - יום א' דסוכות חל ביום השבת, ובנוגע לחלק פרשת השבוע דיום זה - משביעי עד סיום פ' ברכה (שהרי ב' פרטים אלו שייכים זה לזה - ע"פ תורת אדמו"ר הזקן שצריכים „לחיות“ עם הזמן, היינו, לחיות עם הענינים שלומדים בחלק הפרשה דיום זה), כדלקמן.

ג. ובהקדים:

בין הענינים העיקריים שבחג הסוכות - ישנו ענין ה„ארשפיזין“ (שבעת הארשפיזין שבאים בשבעת ימי החג), שענין זה שייך ומוסיף בשמחה דחג הסוכות („זמן שמחתנו“) וב„שמחת בית השואבה“ (כמדובר בשנים שלפנ"ז).

והנה, בכל יום משבעת ימי הסוכות ישנו ה„ארשפיזא“ המיוחד ליום זה. וביום א' דסוכות: אברהם אבינו - כמבואר בזהר ונעתק בכמה סידורים (השרים לכל נפש), וכן הבעש"ט - כפי שנתגלה ונתפרסם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שנוסף על שבעת הארשפיזין המפורסמים, ישנם גם שבעת הארשפיזין החסידיים, החל מהבעש"ט - ה„ארשפיזא החסידי“ דיום א' דסוכות. [וכמדובר כמ"פ שהארשפיזין שבוזר והארשפיזין החסידיים אינם ב' ענינים בפ"ע, אלא ענינם אחד הוא.]

דהנה, כשם שכללות הענין דנגלה דתורה ופנימיות התורה ענינם אחד

הוא, כי פנימיות התורה מגלה את הנשמה והפנימיות דנגלה דתורה, כמו כן מוכן בנוגע לפנימיות התורה גופא, שדברי זההר וביאורי תורת חסידות חב"ד ענינם אחד הוא, כי תורת חסידות חב"ד מבארת את דברי זההר באופן דהבנה והשגה בחב"ד דנפש האלקית, ועד שהדברים יהיו מובנים בחב"ד דנפש השכלית, ועי"ז - יומשך ענין זה גם במדות דנפש הבהמית, עד למעשה בפועל (בגוף הגשמי) בהתאם לכל מדה לפי ענינה.

ובנוגע לעניננו - הארשפיזין המפורסמים בזהר (החל מאברהם אבינו) והארשפיזין שנתגלו בתורת חסידות חב"ד (החל מהבעש"ט) - ענינם אחד הוא].

ועפ"ז מוכן בפשטות הקשר בין ענינו של יום א' דסוכות (הארשפיזין" דיום זה - אברהם אבינו והבעש"ט) לשיעור חומש דיום זה (יום השבת דפ' ברכה) - שהרי מפורש בשיעור חומש היומי שמותיהם של אברהם אבינו והבעש"ט (באופן שאין צורך לחפש כלל):

בשיעור חומש היומי נאמר „זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם” - אברהם אבינו. ובסיום השיעור חומש נאמר „לעני כל ישראל” - שמו של הבעש"ט.

[וכמובן הקשר דשמו של הבעש"ט („ישראל”) עם תוכנו וענינו - ע"פ תורת הבעש"ט (שעהיה"א בתחלתו) ש„שמו אשר יקראו לו בלה"ק הוא כלי לחיות כו", היינו, ששם הדבר מהוה ומחי' ומקיים את הדבר, ולכן הרי זה מבטא את תוכנו של הדבר. ומאחר שזוהי תורת הבעש"ט - הרי בודאי שפסק כן גם בנוגע לעצמו, ו„שמו אשר יקראו לו בלה"ק הוא - „ישראל”].

ד. ענין „ישראל” (סיום השיעור חומש היומי) קשור גם עם היום בשבוע - יום השבת:

בנוגע לכ' השמות שבהם נקראים בניי - „יעקב” ו„ישראל” - ידוע שבימי החול נקראים בשם „יעקב”, כי עיקר עבודתם אז היא באופן ד„יעקב”, וכיום השבת נקראים בשם המעלה - „ישראל”, כי עיקר עבודתם אז היא באופן ד„ישראל”.

וכמבואר בלקו"ת (בלק עב, ב) ש„זהו מה שאומרים (לפי כמה מנהגים) במוצאי שבת אל תירא עבדי יעקב כו”, כי בשבת אנו בבחינת ישראל . . ואח"כ במוצאי שבת . . צריך לחזור ולירד להיות בבחי' יעקב עבדי בכל ששת ימי המעשה . . לכך אומר אל תירא עבדי יעקב כו”.

וזהו הקשר ד„ישראל” (סיום שיעור חומש היומי) עם יום השבת - „כי בשבת אנו בבחינת ישראל”.

ונוסף לזה:

„ישראל” ר"ת „יש ששים ריבוא אותיות לתורה”, היינו, שמציאותם של „ישראל” קשורה עם התורה, ולכן „יש ששים ריבוא אותיות לתורה” (ובזה תלוי כשרות ושלימות הס"ת - יש בה ס"ר אותיות), כנגד ס"ר נשמות ישראל.

בלתי מוגה

וזהו הקשר ד„ישראל“ עם ענין השבת - כי תורה (הקשורה עם „ישראל“) ושבת ענינים אחד הוא, כמבואר בתר”א (ויקהל פז, ג ואילך), ולכן לכו”ע בשבת ניתנה תורה לישראל.

ה. ביאור ההוראה הנלמדת מהקביעות דיום א' דסוכות ביום השבת - בעבדת האדם במעשה בפועל:

ענינו של שבת הוא - תענוג (,,וקראת לשבת עונג“) ושמחה (כמאמר הספרי „וביום שמחתכם - אלו השבתות“). ולכן, כאשר יום א' דסוכות חל ביום השבת - ישנה נתינת כח מיוחדת שעבדת כל השנה כולה תהי' מתוך תענוג ושמחה.

דהנה, יום א' דסוכות חל באותו יום בשבוע שבו חל „ראש השנה“ - ביום השבת. ומאחר שר”ה הוא בדוגמת ה„ראש“ שממנו נמשך על כל השנה כולה - הרי הקביעות דר”ה (וסוכות) ביום השבת פועלת נתינת כח שעבדת כל השנה כולה תהי' בדוגמת אופן העבודה דיום השבת - מתוך תענוג ושמחה.

אבל ענין זה מחדגש במיוחד ביום א' דסוכות (שקביעותו בימי השבוע תלוי בקביעות דר”ה), ולא בר”ה עצמו - כי כללות העבודה דר”ה (גם כאשר חל „ביום שמחתכם אלו השבתות“) היא באופן ד„גילו ברעדה“, היינו, שהשמחה היא מכוסה [אע”פ שכבר בשבת שלפני ר”ה מפטירין „שרש אישיש“ - שמחה גלוי, ועד שמקדימים „שרש אישיש“ ל„תגל“ (ש„תגל“ קאי על הענין ד„גילו ברעדה“, שמחה מכוסה)], ולכן, כאשר מתגלה השמחה המכוסה דר”ה - בחג הסוכות, כמ”ש „בכסה ליום חגיגו“, היינו, שהענינים שהיו בר”ה באופן ד„בכסה“ מתגלים „ליום חגיגו“ (בחג הסוכות), אזי מתגלה גם השמחה הקשורה עם הקביעות דר”ה „ביום שמחתכם אלו השבתות“, ומזה נמשכת נתינת כח בנוגע לעבדת כל השנה כולה מתוך תענוג ושמחה.

וזהו ההוראה הנלמדת מהקביעות דר”ה וסוכות ביום השבת - שהרי כל דבר שנברא בעולם צריך לשמש הוראה בעבדת האדם לקונו, ועד”ז כאשר מדובר אודות קביעות השנה שכללות העבודה במשך כל השנה כולה צריכה להיות מתוך תענוג ושמחה. ומקביעות שנה זו נלמדת הוראה הנ”ל על כל השנים.

ומובן שהעבודה מתוך תענוג ושמחה אינה בסתירה ח”ו לעבודה מתוך קבלת עול (עבדת העבד, עד לעבודה ד„עבד נאמן“). וכדמוכח גם מפס”ד הרמב”ם (בסוף הל' לולב - לאחרי שמבאר את גדל השמחה ד„שמחת בית השואבה“), „השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה . . עבודה גדולה היא“ - „עבודה“ דוקא, עבודת עבד, מתוך קבלת עול, ולא רק „עבודה“ סתם, אלא „עבודה גדולה“ (היות שעבודה זו קשורה עם שמחה גדולה).

וכאשר העבודה היא מתוך שמחה - אזי העבודה היא ללא התחשבות בשום קשיים כו', ויתירה מזו: עבודה שלמעלה מכל מדידה והגבלה, כי שמחה פורצת גדר.

בלתי מוגה

ועי"ז זוכים להמשכת ברכותיו של הקב"ה בנוגע לענינים גשמיים כפשוטם, ובב' פרטים הנ"ל: בכל המצטרך ובכל הפרטים (בדוגמת שלימות העבודה בכל הפרטים), ויתירה מזו: באופן של עשירות, היינו, לא רק „די מחסורר“, אלא גם „לעשרר“ (כשם שהעבודה היא למעלה ממדידה והגבלה).

וזהו גם כללות הענין דעונג שבת - המשכת התענוג בענינים גשמיים (אכילת בשר ושתיית יין, וכיו"ב), ובאופן של עשירות - בשר שמן ויין מבושם (כפי שמביא אדמו"ר הזקן בתניא (פ"ז)).

ו. ענין הנ"ל (עבודת ה' באופן שלמעלה ממדידה והגבלה - מתוך שמחה, ועל ידה - ההמשכה גם בגשמיות) קשור במיוחד ויש על זה נתינת כח מיוחדת מהאושפזין דיום א' דסוכות, וענין זה מרומז גם בשיעור חומש היומי בקשר לשמותיהם של אושפזין אלו (אברהם אבינו והבעש"ט), כדלקמן.

ובהקדים:

„שמחת בית השואבה“ - קשורה עם (ניסוך ו) שאיבת מים. וענין זה קשור גם עם האושפזין דיום א' דסוכות - אברהם אבינו והבעש"ט [כנ"ל (ס"ג) שהאושפזין דכל יום שייכים ל„שמחת בית השואבה“], כי: ענינו של אברהם אבינו הוא - „זכור אב נמשך אחריו כמים“ (דקאי על אברהם אבינו). וענינו של הבעש"ט הוא - בעל המעיינות דתורת החסידות [כלשון הידוע שנאמר לבעש"ט - „יפוצו מעינותיך חוצה“, היינו, המעיינות דתורת הבעש"ט] - ענין המים.

והנה, „מים“ ענינם - לדבק ולאחד, וגם - להמשיך מלמעלה מעלה עד למטה מטה, כי המים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך.

וענין זה מרמז על כללות המשכה מעצמות ומהות עד לעוה"ז התחתון שאין למטה ממנו - בגשמיות כפשוטו.

וענינו בעבודת האדם: ככל יהודי (אפילו אצל הכי פשוט) יש עצם הנשמה, שהיא „ירשה לנו מאבותינו“ (תניא פי"ח) - מאברהם אבינו. וענין זה שייך גם לבעש"ט - שהוא גילה והדגיש שאפילו אצל יהודי פשוט שבפשוטים ישנה עצם הנשמה כו'. ועבודת האדם צריכה להיות באופן שעצם הנשמה תומשך ותחדור בכל עניניו עד למעשה בפועל - כמרומז בתכונת המים (ענינם של אברהם אבינו והבעש"ט) שירדים ממקום גבוה למקום נמוך, היינו, מעצם הנשמה עד למעשה בפועל.

וזהו הקשר דאברהם אבינו והבעש"ט לענין הנ"ל (עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה כו') - כי כאשר נמשך מעצם הנשמה עד למעשה בפועל, אזי המעשה בפועל הוא למעלה מכל מדידה והגבלה, בהתאם לעצם הנשמה.

ועי"ז הרי גם המשכה מלמעלה למטה היא ללא כל מדידה והגבלה (המשכה בגשמיות, ובאופן של עשירות), שזהו ענין המים בכללות ההשתלשלות - המשכת הבל"ג דעצמות ומהות עד לגשמיות עוה"ז התחתון.

ז. ביאור הענין בפרטיות יותר:

בקשר לאברהם אבינו נאמר „עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתי מצוותי חוקותי ותורותי“ - דקאי על כל עניני התורה, תושב"כ ותושבע"פ, ועד לדקדוק קל של דברי סופרים, וכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש.

ומאברהם אבינו נמשך ענין זה לכאור"א מישראל עד סוף כל הדורות (וכמ"ש „תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב“, היינו, שכאור"א מישראל מקבל בירושה את כל התורה כולה) - כי נוסף על זה שכל יהודי יורש מאברהם את עצם הנשמה, הרי הוא יורש גם את הנתינת כח בנוגע לקיום התומ"צ במעשה בפועל - „עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתי גו“.

וענין זה מרומז בשיעור חומש היומי - „הארץ אשר נשבעתי לאברהם . . לזרעך אתננה“:

כללות עבדות בני"א היא - לעשות מכל עניני העולם „ארץ ישראל“ וכידוע פתגם הצ"צ: „מאך דא ארץ ישראל“ והנתינת כח לזה נמשכת מאברהם אבינו - „הארץ אשר נשבעתי לאברהם . . לזרעך אתננה“.

וגם אופן העבודה (עבודה באופן דבל"ג, בהתאם להמשכה מעצם הנשמה) מרומזת בפסוק זה - „הארץ אשר נשבעתי גו“:

לכאורה אינו מובן: מהו הצורך בענין של שבועה - בשלמא כאשר מדובר אודות בשר ודם, הרי הוא זקוק לשבועה כדי להיות בטוח שלא יתפעל מקשים כו' בעבודתו; אבל כאשר מדובר אודות הקב"ה, שהוא „כל יכול“ - לשם מה זקוקים לענין של שבועה דוקא, ומדוע לא נאמר הלשון „דברתי“ או „הבטחתי“!?

והביאור בזה: בפסוק זה מודגשת גם הנתינת כח (מאברהם אבינו) בנוגע לעבדת כאור"א מישראל - שעבודתו (לעשות מכל הענינים הגשמיים „ארץ ישראל“) תהי' באופן של שבועה, למעלה ממדידה והגבלה. וכמבואר בענין „משביעין אותו תהי' צדיק“, שזוהי הנתינת כח שהעבודה תהי' באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, שאז אינו מתחשב כלל בשום קשים כו'.

וענין זה פועל על היצה"ר (הנקרא „דער קלוגינקער“) שיפסיק לבלבל את היהודי מעבודת ה' - כי בראותו שיהודי עובד עבודתו באופן של שבועה (אשר נשבעתי), יודע הוא שלא יצליח לבלבלו. ובפרט שהכוונה הפנימית של היצה"ר עצמו היא - שהיהודי לא ישמע לפיתויים שלו, כמבואר בתניא (ספ"ט רספכ"ט). ועד שמהפכים את היצר שיהי' במעמד ומצב ד, „שמש גדול“ (כפי שהי' קודם החטא), ע"ד הענין ד, „זדונות נעשו לו כזכויות“.

ח. עד"ז גם בנוגע לבעש"ט:

נוסף לזה שהבעש"ט גילה והדגיש שאצל כאור"א מישראל - אפילו פשוט שבפשוטים - ישנה עצם הנשמה, הרי על ידו נמשך גם הנתינת כח לעבודה בפועל (כנ"ל בנוגע לאברהם אבינו).

בלתי מוגה

והעבודה היא באופן שעניני התורה ומצוותי' חודרים גם בעניני הגוף הגשמי - כידוע תורת הבעש"ט עה"פ ,,כי תראה חמור שונאך גו' עוזב תעזוב עמו", שעבודת ה' צריכה להיות ביחד ועם הגוף הגשמי, היינו, לא באופן של תעניות וסיגופים כו', אלא באופן שפועלים בירור ועילוי בחומר הגוף (,חמור גו'"), ועי"ז נפעל עילוי גם בנשמה. וזהו כללות ענין המים בעבודת האדם - המשכה מעצם הנשמה עד למעשה בפועל ע"י הגוף הגשמי (כנ"ל ס"ו).

ועד"ז בנוגע להמשכה מלמעלה - באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, מלמעלה מעלה עד למטה מטה בגשמיות כפשוטו, ובאופן של עשירות, ועד לאופן שלמעלה מהטבע:

ידוע הלשון המורגל בפי עם קודש - אפילו אצל אנשים פשוטים, נשים וקטנים - שכאשר רוצים לתאר ענין של נס שלמעלה מהטבע, אומרים שזהו ,,א בעל"ש'סקער ענין", ,,א בעל"ש'סקע הנהגה". זאת אומרת, שענינו של הבעש"ט הוא - הנהגה באופן נסי שלמעלה מהטבע, למעלה ממדידה והגבלה, בנוגע לענינים גשמיים כפשוטם. ובלשון הרגיל - ,,לכתחילה אריבער".

וענין זה מרומז גם בשיעור חומש היומי - ששמו של הבעש"ט (,ישראל") מוזכר בסיום השיעור חומש בקשר ל,,כל האותות והמופתים גו' לעיני כל ישראל" - הנהגה נסית שלמעלה מהטבע, למעלה ממדידה והגבלה, ובאופן הנמשך ומתגלה למטה מטה בטוב הנראה והנגלה - ,,לעיני כל ישראל".

ואע"פ שבכתוב נאמר ,,לכל האותות והמופתים גו' אשר עשה משה לעיני כל ישראל" - יש לומר, שבתוכו ,,לעיני כל ישראל" מרומז שענין זה (,אותות ומופתים") שייך לבעש"ט (ששמו ,ישראל"), היינו, נוסף על מה שענין זה ניתן לאתפשטותא דמשה שבכל דור דור, הרי זה שייך במיוחד לבעש"ט - ,,לעיני כל ישראל".

ומובן שאין סתירה לזה ממה שבכל דור ישנו הנשיא דדור זה, עד לכ"ק מר"ח אדמו"ר נשיא דורנו - כי דברי (ועניני) צדיקים (ועאכו"כ נשיאים) קיימים לעד, וא"כ, נמשך ענינו של הבעש"ט בכל הדורות, וכל נשיא בדורו מוסיף בזה מדילי'.

וכשם שמצינו בנוגע למעיינות דתורת החסידות, שכל נשיא בדורו ,,האט זיך געקאכט" בענין ד,,יפוצו מעינותיך חוצה", ,,מעיינותיך" דהבעש"ט - עד"ז מובן גם בנוגע לענין המופתים כו' [הקשור גם עם ענין המעיינות, ,,מים"], שזהו מצד ענינו של הבעש"ט.

ט. עפ"ז יובן הסיפור דלקמן:

כאשר הלכתי פעם לטייל עם כ"ק מר"ח אדמו"ר ופגשנו בנושא דליי מים - אמר כ"ק מר"ח אדמו"ר: הבעש"ט אומר שכאשר פוגשים יהדי נושא דליימים צריכים לומר שהבעש"ט אומר שזהו ,,סימן ברכה".

ולכאורה צריך להבין: מהי ההדגשה שצריכים לומר שהבעש"ט אומר

שזהו סימן ברכה - מדוע לא אמר כ"ק מ"ח אדמו"ר שהבעש"ט אומר שצריכים לומר שזהו סימן ברכה?!

והביאור בזה:

המשכת הברכה (,סימן ברכה") יכולה להיות בכ"כ אופנים - ברוחניות או בגשמיות, ובגשמיות גופא - בכמה אופנים. ולכן דרושה הדגשה מיוחדת שצריכים לומר שהבעש"ט אומר שזהו סימן ברכה, כי ענין זה מורה שהמשכת הברכה היא באופן הנהגת הבעש"ט - ,אויף א בעל-שם'סקן אופן", היינו, המשכת הברכה שלמעלה מהטבע ולמעלה ממדידה והגבלה לגמרי, והמשכה זו נמשכת עד למטה מטה בעוה"ז הגשמי.

י. והנה, מאחר שענינם של אברהם אבינו והבעש"ט (האושפיזין דיום א' דסוכות) הוא ענין ה,מ"ם" שירודים ממקום גבוה למקום נמוך (כנ"ל בארוכה) - מוכן, שעניניהם נמשכים עד למקום הכי תחתון, ועד שזה פועל גם על אומות העולם, כדלקמן.

אצל אברהם אבינו מצינו שאומות העולם אמרו לו: ,נשיא אלקים אתה בתוכנו" (חיי שרה כג, ו). זאת אומרת: אע"פ שבחיצוניות ובגלוי הי' זקוק אברהם אבינו לסיוע של אוה"ע (כי כך הי' רצונו של הקב"ה) - הנה גם במעמד ומצב זה הכירו אוה"ע והכריזו בגלוי שאברהם אבינו (היהודי הראשון) הוא במעמד ומצב ד,נשיא אלקים אתה בתוכנו".

ועד"ז מצינו אצל הבעש"ט - כידוע כמה סיפורים אדות היחס של אוה"ע כלפי הבעש"ט באופן של מורא וכבוד כו'.

וענין זה נמשך מאברהם אבינו והבעש"ט - לכאור"א מישראל בכל הדורות, עד לימינו אלו - בנוגע ליחס של אוה"ע כלפי בני"י, ובמיוחד - כלפי היהודים הנמצאים בארץ הקודש:

אע"פ שנמצאים בזמן הגלות, שאז זקוקים לעזר וסיוע של אוה"ע (מפני שכך הוא רצונו של הקב"ה) - הנה גם במעמד ומצב זה יודעים אוה"ע שכאור"א מישראל הוא ,נשיא אלקים אתה בתוכנו", כי ,מזלייהו חזי". והענין ד,מזלייהו חזי" פועל על הנהגתם במעשה בפועל - שהם משתדלים ומציעים את עצמם (זיי שלאגן זיך אן") לסייע לבנ"י בכל עניניהם, בדוגמת היעוד ד,רהי מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך".

[זאת אומרת: תמורת הענין ד,הניקה בנים שרה", ש,הביאו השרות בניהן עמהן והניקה אותם (שרה), שהיו אומרות לא ילדה כו' - נפעל הענין ד,שרותיהם מניקותיך", כי: מה ש,הניקה בנים שרה" הי' זה לפי שהשרות היו במעמד ומצב שרצו לנסות את שרה כו', אבל כאשר אין צורך לנסות - אזי ההנהגה היא להיפך: ,שרותיהם מניקותיך"].

יא. ענין זה (יחסם של אוה"ע כלפי בני"י, וכפרט בני"י הנמצאים בארץ הקודש) מודגש גם בשיעור חומש היומי - ,הארץ אשר נשבעתי לאברהם גו' לזרעך אתננה":

היות שאוה"ע יודעים שארץ ישראל שייכת לבנ"י (כי זוהי „הארץ אשר נשבעתי לאברהם גר' לזרעך אתננה") - הרי הם מסייעים לבנ"י בכל הקשור לשלימות הארץ, באופן ד, והיו מלכים אומניך גר', וכל זה - גם כאשר נמצאים בזמן הגלות.

וכמדגש בפרשת השבוע (פ' ברכה) - בנוגע לכל ישראל, נוסף על הברכות הפרטיות דכל שבט בפ"ע - „ברזל ונחושת מנעלך", היינו, שארץ ישראל היא נעולה באופן שהאויבים אינם יכולים ליכנס בה, ונוסף לזה: „כימיך דבאך", היינו, ש, כל הארצות יהיו דובאות כסף וזהב לארץ ישראל שתהא מבורכת. . וכל הארצות מתפרנסות הימנה וממשיכות לה כספם וזהבם כר' (פרש"י עה"פ), כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז (שיחת ליל י"ג תשרי).

וזהו הקשר עם משנ"ת לעיל (ס"ז) אדות העבודה הקשורה עם ארץ ישראל הרוחנית (לעשות „ארץ ישראל" בכל מקום וככל ענין) - כי העבודה הקשורה עם ארץ ישראל הרוחנית (ע"י הנתנית כח מאברהם אבינו והבעש"ט, כנ"ל בארוכה) קשורה ופועלת גם בנוגע לארץ ישראל כפשוטה - „הארץ אשר נשבעתי לאברהם גר' לזרעך אתננה", כפשוטם של דברים.

יב. והנה, כללות ההשפעה של בנ"י על אוה"ע (שאוה"ע יודעים שכל יהודי הוא בבחינת „נשיא אלקים אתה בתוכנו", ולכן מתנהגים הם באופן ד, מלכים אומניך גר') קשורה ומדגשת ביותר בחג הסוכות:

בהפטרט יום א' דסוכות נאמר: „והי' כל הנותר מכל הגויים. . ועלו מדי שנה בשנה להשתחוות למלך ה' צבאות ולחוג את חג הסוכות". וכמו כן מבואר במדרשי חז"ל שבחג הסוכות הקריבו שבעים פרים כנגד שבעים אומות העולם.

ועפ"ז מובן שבחג הסוכות מדגשת ביותר שליטתם של בנ"י על אוה"ע, ועד שאוה"ע יודעים ומכירים (מזליהו חזי") שכל מציאותם, ועאכו"כ המלוכה והשררה שלהם, תלוי' בבנ"י, ולכן משתדלים הם לסייע לבנ"י בכל עניניהם - „מלכים אומניך גר'".

והנה, ענין זה נפעל כבר בר"ה - כי בר"ה פועלים בנ"י שהקב"ה יהי' „מלך ישראל" (תמליכוני עליכם), ועי"ז - „מלך על כל הארץ", בהתאם לבקשת בנ"י „מלך על העולם כולו בכבודך". ומאחר שכל יהודי הוא שליח של הקב"ה, ושלוחו של אדם כמותו, ועד ש, עבד מלך מלך - הרי כל יהודי הוא בעה"ב ומלך על העולם כולו;

אלא שבר"ה הרי זה בהעלם, עד לחג הסוכות - שאז מתגלים כל הענינים שהיו בר"ה באופן של העלם, כמ"ש „בכסה ליום חגיגנו" (כנ"ל ס"ה).

יג. ע"פ האמור לעיל מובן ש, שמחת בית השואבה" דליל א' דסוכות צריכה להיות באופן הנמשך ומתגלה אפילו בחוץ, ועד שזה פועל בעולם כולו - בדוגמת ענין המים (שזהו ענינם של האושפיזין דיום זה) היורדים ונמשכים למטה מטה, כנ"ל בארוכה.

בלתי מוגה

ומזה נמשכת הנתינת כח לכללות העבודה דקיום התומ"צ מתוך שמחה - שאז העבודה היא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, ועבודה זו פועלת שגם ההמשכה מלמעלה תהי' ללא כל מדידה והגבלה, ובפשטות - המשכת הברכות דגמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה, בכל המצטרך, ובאופן דהנהגת הבעש"ט כו', „לכתחילה אריבער“.

ועי"ז זוכים לשלימות התורה ביחד עם שלימות העם, ובפרט כאשר כל בנ"י מתאחדים בספר תורה אחת, שיש בה ששים ריבוא אותיות כנגד ששים ריבוא נש"י (נשמות כלליות, שכל א' כוללת ששים ריבוא נשמות פרטיות, כמבואר בתניא (פל"ז)).

ובקרוכ ממש זוכים לצאת מן הגלות ולבוא לארצנו הקדושה, „ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה“, ובאופן דשלימות הארץ, כולל - קיום היעוד „כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך“, באופן של עשירות. וכל זה נפעל תיכף ומיד - „מיד הן נגאלין“, ובאופן ד„ארו עם ענני שמיא“, „כיונים אל ארובותיהם“, ומתוך שמחה וטוב לבב. כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן „ושמחת בחגך“.

